

ÚNOR

KLANÍME SE TI.

Klanění patří k lidským projevům u nejrůznějších národů a v rozličných kulturách od nepaměti. Může být adresováno lidem nebo božstvu. Je výrazem úcty. Někoho si vážíme, uznáváme jeho velikost, zvláštní postavení nebo schopnosti. Sklonění hlavy nebo jiné části těla je projevem uznání, podřízenosti nebo odevzdanosti. Prosit někoho na kolenu je výrazem naprosté bezmocnosti a vlastní nedostatečnosti. Nemusí však jít výhradně o prosbu, ale je možné tímto postojem vyjádřit nejhlubší vděčnost, oddanost, důvěru, lásku i radost vůči nejvyšší bytosti, kterou je Bůh.

Klanění podle slovního významu tedy znamená vnější tělesný pohyb, který jakýmkoli způsobem naznačuje, že se někdo považuje za nižšího než ten, k jehož uctění se takový pohyb koná. Ze zpráv svatého Písma, shodných se zprávami archeologie, víme, že takové pohyby byly: hluboká úklona, padnutí na tvář, políbení nohy, které ovšem předpokládá aspoň pokleknutí na kolena. Takové klanění bylo prokázáno jako úcta občanská nebo náboženská. Protože obojí je prokazováno někomu, uznávanému za nějak svrchovaného pána, bylo již ve Starém zákoně zakázáno prokazovat klanění jako náboženskou úctu někomu jinému, než jedinému Bohu.

Jedině Bohu patří zbožné klanění. Klanění Bohu je cílem všeho stvoření (Iz 45,23). Prikázání klanět se jedinému Bohu (Ex 20, 2-5), se často opakuje v dějepisných knihách Starého zákona (4 Král 17, 36), v knihách poučných (Žalm 65, 4; 85, 9; 94, 6; Moudr 16, 28); Zachariáš (14, 17) hrozí neúrodou těm, kteří se neklanějí Bohu.

V Novém zákoně je tento příkaz připomínán Ježíšem Kristem při pokušení na poušti (Mt 4, 10), v rozhovoru se Samaritánkou (Jan 4, 23).

Mesiáši, pravému Bohu, patří zbožné klanění. Je to důsledek proroctví o Mesiáši, pravém Bohu (Iz 9, 6); 11, 10; Žalm 71, 10, 11).

V postní době se církve v denní modlitbě církve modlí během prvních nedělních nešpor kantikem z listu apoštola Pavla Filipanům, kde je výzva ke klanění Kristu:

„Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost,
nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu,
ale sám sebe se zřekl,
vzal na sebe přirozenost služebníka
a stal se jedním z lidí.

Byl jako každý jiný člověk,
ponížil se a byl poslušný až k smrti,
a to k smrti na kříži.
Proto ho také Bůh povýšil
a dal mu jméno nad každé jiné jméno,
takže při Ježíšově jménu musí **pokleknout** každé koleno
na nebi, na zemi i v podsvětí
a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat:
Ježíš Kristus je Pán.” Flp 2,6-11

Správné klanění musí být konáno nejen navenek, ale celou duší a v upřímné a opravdové podrobenosti Bohu, „V duchu a pravdě“ (Jan 4, 23). Příkladem jsou blažení v nebi (Zjev 4, 9-11; 5, 11-14; 7, 9-12).

V polovině tohoto měsíce začneme prožívat postní dobu s pravidelnou modlitbou křížové cesty. Každé zastavení je také spojeno s klaněním, kterým doprovázíme Krista při jeho bolestném výstupu na Kalvárii.

Všimněme si, jak o klanění Kristu pojednává sv. Tomáš Akvinský ve své Teologické sumě. Svůj výklad rozvíjí v odpovědích na šest otázek:

1. Je-li možné se klanět stejným klaněním Kristovu lidství a jeho Božství.
2. Je-li klanění Kristovu lidství klaněním bohopocty.
3. Má-li být Kristův obraz uctíván klaněním bohopocty.
4. Má-li se uctívat klaněním bohopocty Kristův kříž.
5. Má-li se uctívat klaněním bohopocty Matka Boží.
6. Mají-li se nějakým způsobem uctívat ostatky svatých.

My se v souvislosti s prožíváním Kristova utrpení v nadcházející postní době zaměříme na čtvrtou otázku: Má-li se uctívat klaněním bohopocty Kristův kříž. Jestli ano, tak proč. Měl by nám v tomto směru prospět Tomášův výklad. Ten říká, že čest nebo úcta náleží výhradně rozumovému tvorů; necitelné věci náleží čest nebo úcta jen vzhledem rozumovému tvorů. A to dvojím způsobem. Jedním způsobem, pokud představuje rozumovou přirozenost; jiným způsobem, pokud je s ní jakýmkoliv způsobem spojena. Prvním způsobem lidé obvykle ctí obraz krále; druhým způsobem jeho šat. Obojí pak uctívají lidé tímž uctíváním, kterým ctí krále.

Jestliže tedy mluvíme o samém kříži, na němž byl Kristus ukřižován, má být od nás ctěn obojím způsobem. Jedním totiž způsobem, protože nám představuje obraz Krista, rozpjatého na něm; jiným způsobem pro dotek s údy Kristovými a proto, že byl zalit jeho krví. Proto obojím způsobem se ctí tímž uctíváním jako Kristus, totiž klaněním bohopocty. A proto také oslovujeme kříž a prosíme jej jako samého ukřižovaného.

K tomu ještě Tomáš dodává, že pokud mluvíme o obrazu kříže v jakémkoliv jiné hmotě, třeba kamenné nebo dřevěné, stříbrné nebo zlaté, tak ctíme kříž jen jako obraz Krista, a ctíme jej klaněním bohopocty.

Klaníme se Ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme Ti, neboť svým křížem jsi vykoupil svět!

Svatý kříži, Tebe ctíme, lůžko Pána Ježíše!

P.L.

2. pátek	Svátek Uvedení Páně do chrámu
3. sobota	Sv. Blažeje, biskupa a mučedníka Sv. Ansgara, biskupa
4. neděle	5. neděle v mezidobí
5. pondělí	Památka sv. Agáty, panny a mučednice
6. úterý	Památka sv. Pavla Mikiho a druhů, mučedníků
8. čtvrtek	Sv. Josefíny Bakhity, panny
10. sobota	Památka sv. Scholastiky, panny
11. neděle	6. neděle v mezidobí Světový den nemocných
14. středa	POPELEČNÍ STŘEDA den přísného postu
18. neděle	1. NEDĚLE POSTNÍ
22. čtvrtek	Svátek Stolce svatého apoštola Petra
25. neděle	2. NEDĚLE POSTNÍ

Oznámení

Biblické katecheze

Další biblické katecheze s výkladem 1. listu sv. Jana budou pokračovat v sobotu 3. a 17. února po večerních bohoslužbách ve farním sále sv. Jana Nep.

Svatost pomazání nemocných

Společné udílení svátosti pomazání nemocných se uskuteční v pátek 9. února při mši sv. v kostele Nejsvětější Trojice. Případní zájemci, na něž doléhá vážnější nemoc nebo velmi pokročilý věk spojený se slabostí se mohou zapsat v sakristii.

Schůze farní rady

Další schůze farní rady (VSPKK) se svolává na pátek 9. února.

Apoštolát modlitby **Celosvětová síť modlitby s papežem**

Úmysly na únor

Papežův úmysl k současné konkrétní situaci:

Bude oznámen sv. Otcem první únorovou nedělí.

Všeobecný úmysl

„Ne“ korupci

– aby se nenechali korupcí ovládnout ti, kdo mají materiální, politickou nebo duchovní moc.

Národní úmysl

– abychom dobro nevnímali jen jako povinnost, ale také jako něco velkého, co smíme konat (srv. Žl 1).

Nový pomocný biskup v Pražské arcidiecézi.

Papež František jmenoval dosavadního generálního vikáře Pražské arcidiecéze

mons. ing Zdeňka Wasserbauera, ThD.
pomocným biskupem

této arcidiecéze. Jmenovací dekret mu předal 21. 1. 2018 papežský nuncius na konferenci českých a moravských biskupů v pražském Arcibiskupském paláci. Přesné datum slavnostního inauguračního obřadu v pražské katedrále ještě nebylo stanoveno, bude včas oznámeno (pravděpodobně do dvou měsíců).

Novému pomocnému biskupovi blahopřejeme a vyprošujeme mu „všechny milosti, které jsou potřebné k jeho i našemu posvěcení“.

Svatý Josef z Leonessy – památka v řádu kapucínů 4. února

Narodil se v Leonesse u Alty Sabiny (provincie Rieti v Itálii, asi 100 km severozápadně od Říma) dne 8. ledna 1556 otci Janu Desideri a matce Serafině Paolini a při křtu dostal jméno Eufanio. Ve 12 letech osiřel a jeden jeho strýc jej poslal na humanistická studia do Viterba a později do Spoleta, kde dozrálo jeho řeholní povolání.

Vyhnul se proto vznešenému sňatku a potají se uchýlil do malého kláštera 'Carcerelle' (dnes zvaného Carceri) poblíž Assisi, mezi kapucíny, kde po skončení noviciátu složil dne 8. ledna 1573 řeholní sliby. Proti jeho silnému a rozhodnému charakteru nic nez mohly pokusy příbuzných, kteří se pokoušeli přivést jej zpět domů. V tomto klášteře se stal jeho velmi dobrým přítelem bratr Jeroným z Vissy. Ten však zanedlouho zemřel.

Po noviciátu byl Josef poslán na studia, kde se živě zajímal o kulturu použitelnou pro vážný a osvícený apoštolát. Zamíloval si učení sv. Bonaventury, a usiloval o harmonickou syntézu mezi kontemplativní spiritualitou a apoštolskou činností. Sepsal mimo jiné dílo nazvané 'Monarchia' ve kterém byl zřetelně ovlivněn spisy Serafínského doktora. Na apoštolskou činnost se připravoval pečlivým studiem teologie, Písma svatého a morálky, s ohledem na potřebu reorganizovat Církev v období po Trientském koncilu. Kněžské svěcení přijal v Amelii dne 24. září 1580 a pak pokračoval ve studiu v klášteře Lugnano v Teverině.

Dne 21. května 1581 obdržel od generálního vikáře Řádu povolení k vykonávání kazatelské činnosti, a ihned se vrhl na hlásání evangelia chudým ve vesnicích a v osadách rozestých mezi horami v oblasti Umbrie, Lazia a Abruzzu. Mohl se, díky svým mimořádným kvalitám rozumovým i lidským, stát věhlasným kazatelem, kdyby hlásal své učení z kazatelen ve velkých městech, ale on upřednostňoval kázání pouze v malých vesničkách: stále se považoval za kazatele rolníků, pastýřů, horalů a dětí.

V roce 1587 byl vyslán jako misionář do Cařihradu, kde pečoval o křesťanské otroky, vězně a malomocné, kterým přinášel útěchu Božího slova. Jednou večer při návratu od nemocných ve městě zabloudil a dostal se do blízkosti vojenských objektů, takže ho jako podezřelého ze špionáže uvrhli do vězení. Propuštěn byl až po měsíci na zákrok benátského vyslance, přímo doprostřed morové epidemie, která v Cařihradě v té době vypukla. Dva jeho spolubratři mezitím již ve službě nemocným zemřeli, on se však nelekal ničeho a nemocné vyhledával a kromě pomoci v běžných potřebách je také připravoval na smrt.

Pokusil se napodobit i sv. Františka a proniknout až k samotnému sultánovi Muradovi III. Byl však zadržen a odsouzen k mučení na háku. Byl háky zavěšen na trám za šlachy na levé ruce a pravé noze. Tak musel v nepopsatelných bolestech a v pomalé agonii čekat na smrt. Tradice uvádí, že od smrti na kříži byl zázračně zachráněn andělem.

Vrátil se do Itálie a věnoval se neúnavně kázání, v nichž se zaměřoval na obrácení hříšníků a nápravu. V roce 1589 se v plné síle svých 33 let vrátil do Itálie ke své oblíbené potulné kazatelské činnosti, napříč oblastí Abruzzu a Umbrie, kde chodil po kopcích a údolích, v nehostinných a drsných oblastech, „kam nikdo jiný jít nechtěl”.

Známa je epizoda z jeho života, kdy měl být operován. V době, kdy lékaři neznali narkózu, nemocné na zvláště bolestivé výkony jednoduše svazovali. Josef Leonessa takové zajištění odmítl. Prý mu stačí mít v ruce kříž. Lékaři mu vyhověli a on vše zdárně přečkal. Zemřel 4. února 1612 v klášteře Amatrice v diecézi Rieti ve věku 54 let.

Za blahoslaveného jej dne 22. června 1737 prohlásil papež Klement XII. a kanonizaci provedl 29. června 1746 papež Benedikt XIV. Jeho památka se slaví dne 4. února. Papež Pius XII jej prohlásil patronem misí v Turecku. Je spolupatronem kapucínské provincie v Abruzzu společně se sv. Bernardinem ze Sieny.

Poznámka. Protože životopisy světců a světic z českého liturgického kalendáře jsme za dobu vydávání Košířského farního listu hodně vyčerpali, všimneme si v budoucnu i světců uctívaných v řeholních rádech a u sousedních nebo jiných, zejména evropských, národů.

Podle pramenů z Internetu (www.kapucini.cz, [santiebeati](http://santiebeati.it), [Heiligenlexikon](http://Heiligenlexikon.de))

MP

ZPRÁVY Z FARNOSTI

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA

I letos jsme mysleli na potřebné a zapojili jsme se do celonárodní Tříkrálové sbírky.

Košířská farnost hlavně díky Benediktě, Toničce, Sali, Luise, Lidušce, Jůlii a Vítkovi za vydatné pomoci skautek ze střediska Mawadani vybrala letos 14.895kč.

Všem koledníkům, kteří odvážně vyšli do ulic a dárčům veliké díky a zaplat' Pán Bůh.

Vracíme se ještě k 60. výročí narození našeho duchovního otce

P. Lohelia ThD, O.Praem.

nar. 15.1. 1958

Zejména pro ty, kdo se nemohli některé části dvoudenního programu zúčastnit, přinášíme krátkou „reportáž“.

V sobotu 13. 1. 2018 poděkoval P.Lohelius v přeplněné Svatováclavské kapli u sv. Jana Nepom. spolu se dvěma koncelebranty (P. Jan Dlouhý, P. Bonaventura Čapek, OFM) při latinské mši za dar svého života. Spolu s nimi radostně „sekali latinu“ i všichni přítomní. Po liturgii pozval P.L. všechny účastníky na „číši vína“ do farního sálu. Tam naše farnice uspořádaly bezkonkurenční, přímo výstavní narozeninovou hostinu včetně narozeninového dortu s nezbytnou číslicí! Při narozeninovém připitku pak zaznělo mohutné mnohohlasé Živio. Následovaly vřelé stisky rukou s jednotlivými gratulanty, kteří přicházeli s drobnými (vesměs tekutými) dárky. Velmi živá obecná zábava byla doplněna i zpěvem a kytarovou hrou manželů Radových. Setkání proběhlo v srdečné, harmonické atmosféře – naši košířští farníci svému pastýři rozumějí!!

V neděli 14. 1. 2018 v závěru obvyklé mše sv. v 9 hod. popřál P. Loheliovu jménem farníků Petr Zborník, Liduška Zborníková mu předala „pánskou kytku“ a další dort. Bohužel nebyla pro nemoc švadleny včas vyhotovena alba (oslavenec ji dostane později). Další dárek byl účelově peněžitý – P.Lohelius si sám vybere (a vyzkouší) jako známý sportovec – běžecké boty. Děkovnou řeč P. Lohelia přítomní farníci aplaudovali ve stoje mohutným potleskem!

Oslavy skončily, farní život pokračuje. Přejeme si, aby souznění farníků s pastýřem na společné cestě k jedinému cíli nejen pokračovalo, ale dále se upevňovalo. Bůh nám k tomu dopomáhej!

SVATOBLAŽEJSKÉ POŽEHNÁNÍ

Dne 3. února slavíme nezávaznou památku, tzv. Svatoblažejské požehnání. Odkud se vzal název i samotný obsah - o tom pojednají následující řádky. ..

Sv. Blažej - Blasius, Blas, Blaž, Vlaho, Vlas je světec katolické, ortodoxní a arménské církve, biskup a mučedník. Původní profesí lékař, podle tradice jeden ze 14 pomocníků v nouzi, a ochránce při onemocnění krku, uší, zubů. Narodil se někdy v 2. pol. 3. stol.po Kr .v Sebastě v Arménii, v dnešním Sivasu v Turecku. Působil tam jako biskup, a zemřel tamtéž v r .316. Patří mezi nejznámější světce, přestože historicky zaručených informací o něm je pomálu. Jisté je, že byl biskupem v sídelním městě římské provincie Arménie a v době uskutečňování příkazů císaře Licinia byl krutě umučen. Nutno však poznamenat, že r. 313 vydali císařové Konstantin a Licinius v Miláně prohlášení, že křesťané mají úplnou svobodu. Přesto Licinius nedbal svého prohlášení a jeho náměstek v Sebastě, Agricola, pronásledoval křesťany i nadále. Sv. Blažej uprchl a uchýlil se do horské jeskyně. Ve své chýši byl náhodně objeven lovcem, byl jat a předveden před náměstka. Když odmítl obětovat bohům, byl mrskán, drásán železnými hřebeny a odsouzen k popravě stětím. Ostatní zprávy se už zakládají jen na zbožných legendách, z kterých se pak vyvinuly tradice, které se uchovaly až do naší doby. Ta nejznámější je

o tom, jak sv. Blažej požehnáním a modlitbou vyprosil uzdravení chlapci, kterému uvízla v krku rybí kost. Po jeho smrti se udály zázraky uzdravení a úcta k němu se rozšířila po celé církvi díky legendě Vita sancti Blasii, která popisuje jeho životní osudy. Světec se stal ochráncem nemocných krčními chorobami a církve tuto tradici potvrdila liturgickým obřadem.

Památka sv. Blažeje se od nepaměti slavila 3.2. a bývala spjata s hudbou, zpěvem a tanci. Liturgické oslavy byly provázeny svěcením a obětováním svíce, žehnáním chleba a vína a od 16. stol. svatoblažským požehnáním, při němž kněz kladl 2 posvěcené svíce, svázané do X, pod hrdlo lidem, kterým uděloval na přímluvu sv. Blažeje "svatoblažské požehnání" s modlitbou na ochranu proti krčním chorobám. Zkřížené svíce symbolizují biskupovu hodnost a statečnost, či víru a lásku Blažejovu, které nepřemohly ani útrapy a smrt. Také lze chápat zkřížené svíce jako přímý fyzický kontakt se svátostí.

I dnes můžeme obdržet toto svatoblažské požehnání, většinou už jen hromadně. Tradice individuálního požehnání se svícemi svázanými do X se však v některých místech a farnostech uchovává dodnes.

R. 972 byly relikvie (lebka a paže/) sv. Blažeje přeneseny do Dubrovníka v Chorvatsku, kde jsou dodnes uchovávány ve zlatém relikviáři v Dómském muzeu (chorvatsky sveti Vlaho) a sv. Blažej je patronem tohoto města. Další ostatky se uchovávají v Německu a Rakousku - Schwarzwald, Brunsvik, Quedlinburg.

Sv. Blažej se stal patronem císařů. Jako svatý Vlas je uctíván ve východní církvi.

Křesťanství, zejména v prvních několika staletích, bylo podpíráno a šířeno krví mučedníků, kteří odmítali obětovat pohanským modlám. Dnešní doba je sice méně krvavá, ale oběti bůžkům nechybí. Upřednostňování majetku, práce, zábavy, různých zálib a náruživostí odvádí od Boha, a lze to také srovnat s obětováním bohům.

Předsevzetí a modlitba: Začnu brát víru vážně a rozhodnu se, s jakou náklonností a jak se utkám....

Bože, dovoláváme se přímluvy sv. biskupa a mučedníka Blažeje, chraň naše zdraví duše i těla a pomáhej nám zříkat se překážek na cestě k Tobě. Amen.

M.Val.

Pražští arcibiskupové - 41.část

František Tomášek (30. června 1899 – 4. srpna 1992 Praha) byl 34. arcibiskupem pražským a primasem českým. V roce 1918 odmaturoval na Slovanském gymnáziu v Olomouci a po krátkém pobytu u armády (ještě před odchodem na frontu onemocněl tuberkulózou a byl propuštěn jako invalida) vstoupil do kněžského semináře. Dne 5.července 1922 jej jeho velký vzor, olomoucký arcibiskup Antonín Stojan, vysvětil na kněze.

Dne 14. října 1949 jej olomoucký arcibiskup Josef Matocha tajně vysvětil na biskupa. Stal se titulární biskupem butským a tajným světicím biskupem olomouckým. Dne 23. července 1951 byl František Tomášek zatčen a uvězněn v koncentračním táboře pro kněze v Želivi. Často byl poslán na nucené práce do kamenolomu. Propuštěn byl 28. května 1954 (nikdy nestál před soudem). Následně mu bylo povoleno působit jako administrátor farnosti v Moravské Huzové. Byl jediným z českých biskupů, který se zúčastnil všech čtyř zasedání Druhého vatikánského koncilu, kam jej komunistický režim na výraz gesta pustil, protože na komunisty sám Tomášek působil dojemem, že bude lehce manipulovatelný. Velký úspěch sklídila jeho vystoupení týkající se ekumenismu a podpory rodinného života. Delegace ruské pravoslavné církve mu za jeho přístup k ekumenismu udělila pamětní medaili. Ještě před ukončením koncilu – v březnu 1965 – byl František Tomášek po složitých jednáních mezi římskokatolickou církví a ČSSR jmenován apoštolským administrátorem pražské arcidiecéze.

Dne 24. května 1976 Pavel VI. jmenoval Františka Tomáška kardinálem *in pectore* a 27. června 1977 toto

jmenování veřejně vyhlásil. Dne 30. prosince 1977 pak papež Tomáška jmenoval 34. arcibiskupem pražským a primasem českým. V roce 1978 se zúčastnil volby papežů Jana Pavla I. a Jana Pavla II. V březnu 1982 došlo k definitivnímu vyostření jeho střetů s komunistickou vládou, když kardinál rázně vystoupil na obhajobu dokumentu *Quidam episcopi*, kterým vatikánská Kongregace pro klérus zakázala hnutí *Pacem in teris*, které kolaborovalo s komunisty. Jelikož vládou prosazovaní kněží ovládali Katolické noviny a odmítli kardinálovi poslušnost, 1. listopadu 1982 jim odebral církevní schválení. Další ostrý střet mezi vládou a církví vyvolaly oslavy 1100. výročí úmrtí sv. Metoděje a následná pouť na Velehradě (7. července 1985). Tomášek na tuto akci pozval papeže Jana Pavla II. K pozvání se formou petice přidalo 22 000 věřících. Ministr kultury Milan Klusák obratem sdělil Tomáškově, že návštěva papeže v ČSSR je nežádoucí a nepřichází v úvahu, a organizátoři a signatáři petice byli různě perzekvováni. V roce 1987 vydal kardinál Tomášek oběžník, kterým oznámil zahájení programu Desetiletí duchovní obnovy –duchovní přípravy na svatovojtěšské milénium. 1. ledna se postavil za petici Augustina Navrátila *Podněty katolíků k řešení situace věřících v Československu*, která požadovala obnovení demokratických a náboženských svobod a která poté získala přes půl miliónu podpisů. Během kardinálova pobytu ve Vatikánu v souvislosti s jeho účastí na svatořečení Anežky české, vypukla v Československu sametová revoluce. V Praze sloužil poté kardinál slavnostní mši ke svatořečení sv. Anežky v katedrále, před obrazem, přivezeným z Říma. Přes 50 000 poutníků se nevešlo do zcela zaplněné katedrály a sledovali televizní přenos na hradních nádvořích. V kázáních tam kardinál mimo jiné prohlásil: „Stojím na straně národa!“ Na svátek Krista Krále 21. listopadu 1989 vydal v Praze kardinál Tomášek prohlášení „Všemu lidu Československa“, kterým podpořil revoluci a demokratické změny v Československu. Jelikož už nemusel mít obavy, kdo ho nahradí (doba, kdy se stát vměšoval do jmenování biskupů a arcibiskupů, pominula), požádal kardinál Tomášek o zproštění z úřadu pro vysoký věk. 26. března 1991 mu bylo vyhověno a jeho nástupcem byl jmenován Miloslav Vlk. Kardinál Tomášek zemřel 4. srpna 1992 v Praze.

J.Vaš.

Literatura:

Jan Hartmann, Bohumil Svoboda, Václav Vaško a kol.: *Kardinál Tomášek*, Praha, 1994. *Wikipedia.org*

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv.Svátostí Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD.,O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné